

FRANÇOIS D'EPENOUX

OPA

SKYPE

‘Fantastisch!
Herkenbaar
voor iedereen.
Huilen en lachen
gegarandeerd!’

ROMAN

FRANÇOIS D'EPENOUX

Opa Skype

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Le réveil du coeur*
Oorspronkelijke uitgever: Éditions Anne Carrière
Vertaling: Carolien Steenbergen
Omslagontwerp: Mecob
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Alban Massé
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2014 François d'Epenoux
Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling van
Literary Agency Wandel Cruse, Parijs.

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 366 9 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Voor Élise en Oscar.

Warme dank aan mijn vriend
Frédéric Zeitoun,
om meer dan één reden.

‘Het ware geluk zou zijn
dat men zich het heden herinnert.’

Jules Renard

HET WOORD IS AAN JEAN

I

‘Amuseer je met die sukkels!’

Dat was tien minuten geleden: een eeuwigheid. In de avondspits. De Ouwe had me vergezeld tot het perron van metrostation Pernety. Het afgeladen metrostel naderde log en traag, alsof het de oude man alle tijd gunde afscheid van me te nemen. Met piepende remmen kwam het tot stilstand en de dubbele deuren gingen open voor een muur van opeengepakte passagiers. Allemaal keken ze mijn kant op. Vijandig, vervaarlijk, verkrampt door de vrees naar buiten te worden geduwd en vastbesloten geen duimbreed af te staan van de ruimte die hun voeten bezetten. Bijeengepakte schipbreukelingen op een vlot die een zoveelste schipbreukeling op hen af zien zwemmen.

De confrontatie met het veelkoppige monster duurde pak ’m beet drie minuten. Ik keek naar rechts en naar links: het perron telde hooguit een paar ontmoedigde reizigers die lijdzaam bleven wachten op het volgende veekonvooi. Daar kreeg ik de kans niet toe.

De Ouwe was me voor. Hij gaf me letterlijk een zetje. Ik voelde zijn hand tegen mijn schouder duwen, en voordat ik het wist stortte ik me op die mensenmuur en wurmde me ertussen, niet zonder een een-tonig concert aan gereutel, gezucht en gescheld uit te lokken dat des te ongegeneerder klonk daar het door de anonimiteit werd beschermd. Toen mijn lijf eenmaal was thermogevormd in de compacte massa andere lijven, draaide ik me een slag en zwaaide naar de Ouwe.

Met mij staarden twintig paar ogen hem aan, die man die daar in zijn eentje op zijn dooie gemak in vrijheid op het perron was achtergebleven. Er viel een zware stilte – zo een die aan storm en afscheid voorafgaat. En toen gebeurde het dus. Net voordat het signaal klonk, net voordat de deuren dichtgingen, keek de Ouwe ons met z'n allen aan en riep mij vervolgens duidelijk hoorbaar toe: 'Amuseer je met die sukkels!'

Na die woorden klapte de valbijl rakelings langs mijn neus, kwam het metrostel in beweging en werd pa's smoelwerk met smalende glimlach steeds kleiner. De rit tot het volgende station leek me op z'n zachtst uitgedrukt lang. Om een idee te geven: zoiets als Parijs-Peking met de Transsiberië Express via Vladivostok, met werkzaamheden op het traject.

Op mijn nek van beschaamde boeteling concentreerde zich namelijk alle haat waar de mensheid toe in staat is als ze samenspannt en bijgevolg één front

vormt. Als die lui me hadden kunnen onthoofden, hadden ze dat met alle plezier gedaan, en had mijn hoofd gerold als het treinstel in zijn tunnel. Godzijdank konden ze net zomin met een sabel zwaaien als ze een krant konden lezen of een sms versturen. Beseffen sardientjes dat ze blij mogen zijn dat ze dood zijn als ze zij aan zij in een blikje liggen? Mijn virtuele moordenaars waren nochtans springlevend. Sterker nog, bij elke beweging van de metro knalden ze griezelig wankel als kuddedieren boven op me. Ik kon hun adem, hun ellebogen en hun knieën voelen. Veroordeelden tot het schavot hadden in hun wagentje tenminste nog de ruimte en ontkwamen aan de vernedering de polka te moeten dansen met hun beul.

Nooit eerder had de naam van station Gaîté – wat vrolijkheid betekent – me toepasselijker geleken. De deuren waren nog niet open of ik stoof het treinstel uit, geen levenloos sardientje meer, maar een springlevende, flonkerende zalm. Wel bleven de beledigingen me om de oren vliegen terwijl ik tegen de stroom in liep. Maar nu de vrijheid lonkte, bezaten die slechts de krachteloze weekheid van een klodder speeksel.

*

Ik ben gestrand in een doodgewone kroeg, Le Maine Café, aan de avenue met dezelfde naam. Hoe ik ook probeer er nonchalant binnen te lopen, als een cow-

boy die een saloon betreedt de aanwezigen te groeten, losjes een tafel aan het raam te kiezen en te gaan zitten met de houding van een stamgast, ik behoor tot het slag waar obers geen acht op slaan. Zo'n beetje iedereen om me heen wordt bediend, behalve ik. De blikken glijden langs me heen. Ze zien me niet.

Mijn tragiek is dat ik er niet in slaag hun aandacht te trekken met een gemoedelijk woord of een kordate bestelling die hen doet stilstaan op weg naar de bar. Ik heb steevast een vriendelijke blik, een gelegenheidsglimlach die geen enkel effect sorteert, die *niet bestaat*. Hoe vaak ben ik niet vertrokken zonder mijn wisselgeld te hebben ontvangen of zonder ook maar een espresso te hebben genuttigd. Maar dit keer, ontgoocheld door mijn beproeving in de metro, laat ik me niet op mijn kop zitten. Harder dan mijn bedoeling was roep ik de ober. Mijn stem slaat over – kwestie van dosering. De koppen draaien zich naar me toe, inclusief die van de ober, die nu zijn kans schoon ziet me toe te snauwen: ‘Rustig, rustig, ik kom er al aan...’ Ik zou hem op zijn nummer moeten zetten, die lul, een gevatte opmerking klaar moeten hebben, een snedigheid die hem onderuithaalt. Niets daarvan. Het enige wat ik kan is schaapachtig lachen, alsof ik me al verontschuldigd.

De ober komt mijn kant op. Zo'n type dat fooi van CEO's en grapjes van werklui accepteert, maar niets daartussenin. Een doorsnee veertiger die hier niet vaak komt, is in zijn ogen geen groet waard.

‘Ja?’

‘Koffie graag,’ zeg ik terwijl ik naar buiten kijk met de pretentie van iemand die wel meer aan zijn hoofd heeft. Hij noteert het. Als zoete wraak serveert hij me later, behoorlijk wat later, een lauwe bak die hij misschien wel, weet jij veel, met een druppel speeksel heeft besprenkeld. Als tweede vergelding laat hij natuurlijk het briefje liggen dat ik voor hem op tafel heb klaargelegd, wat zo veel wil zeggen als dat hij zelf wel uitmaakt wanneer hij dat aanneemt. Namelijk de volgende, hoogst onwaarschijnlijke keer dat hij in de buurt van mijn tafeltje komt. Terwijl ik kook als een verknoeide koffie komt hij plotseling terug, pakt zonder boe of ba het briefje, graait met twee gebruide vingers in zijn schortzak en grist er wat kleingeld uit dat hij over mijn tafel laat rollen. Ik kan die vent wel aan de muur spijkeren, een vork in zijn oog steken à la Joe Pesci in *Goodfellas*. Maar ik neem mezelf mijn eigen onhandigheid zo kwalijk (de vork trekt krom, ik mik op zijn haar, ik glij uit over een slablaadje) dat ik vertrek zonder een woord. Zwijgen is vaak des lafaards ijle trots. Komt het door de duizelingwekkende hoogte van de toren van Montparnasse? Als ik er even later op een bankje onder zit, voel ik me onbeduidend klein. Een miezerig mannetje.

Wat bezielde de Ouwe in hemelsnaam? Typisch iets voor hem. Al tweeënveertig jaar maak ik hem dagelijks mee en nog steeds overvalt zijn humor me. Als mijn moeder niet op slag op straat aan een hartaanval

was bezweken, had ze me er wellicht voor gewaar-
schuwd dat mijn verwekker kierewiet was. Maar
dat had niets veranderd aan het feit dat deze man
mijn alles is: mijn vader, mijn broer, mijn voetstuk,
mijn toeverlaat, mijn meester, mijn bron van plezier
en ergernis, mijn minnen en plussen, mijn tweefasige
stroom, mijn dubbele pool.

Het liefst zou ik hem meteen bellen, maar dat kan
niet, ik moet wachten tot vanavond. Meneer heeft
geen mobiele telefoon, Meneer haat mobiele tele-
foons, zoals hij alles haat wat ook maar vagelijk de
kenmerken van deze tijd vertoont. Laat ik het maar
zeggen: zijn telefoon is zwart, van bakeliet, met een
krulsnoer, een draaischijf met gaten waar je zowel
heen als terug je vinger in houdt, cijfer voor cijfer
onder een ratelend geluid. De exacte replica van de
telefoon van Louis Jouvét in de film *Quai des Orfè-
vres* dus. Met één opperste nieuwigheid, meer kan ik
er niet van maken: een losse hoorn die je tegen je oor
houdt. Onnodig te zeggen dat het toestel als het rin-
kelt een heel leger wakker maakt in minder tijd dan
ervoor nodig is doof te worden. Het enige wat ont-
breekt is de telefoniste aan de andere kant van de lijn,
die je met de stem van Jacqueline Joubert doorver-
bindt met ‘Maillot 24 26’ of ‘Passy 18 54’. Maar daar
zal de Ouwe zich ondertussen bij hebben neergelegd.

Vroeg in de avond bel ik hem op. Nadat de telefoon
twaalf keer is overgegaan, neemt hij op.

‘Met wie spreek ik?’

‘Met mij.’

‘Dus je leeft nog?’

‘Het scheelde niet veel. Ik was bijna gelyncht. Wat bezielde jou?’

Hij kucht, iets tussen lachen en hoesten in.

‘Zin in een lolletje.’

‘Dat is je dan gelukt. Enig idee hoe gezellig het in die metro was?’

‘Nou en of!’

Nu heeft het lachen duidelijk de overhand. Ik zie zijn mooie leeuwenkop voor me die zich in duizenden lachrimpels plooit en zijn dunne, kortgeknipte snor die een v van victorie vormt boven zijn lippen.

‘Sorry hoor, Jean. Maar zeg nou zelf, de mensen zijn toch ook een stelletje sukkels? Toen ik ze daar met z’n allen op een kluitje vooraan zag staan, terwijl er achterin nog plaats was, kon ik het niet laten. En dan jij daartussenin geklemd, zo recht als een kaars...’

‘En toen kreeg je zin om te vlammen.’

‘Krek. Zeg, het was niet kwaad bedoeld.’

‘Klopt. Het was erger.’

‘Wat heb ik er toch schik in om mijn tijdgenoten te testen! Kijken of ze nog tegen een geintje kunnen! Ze vertrokken geen spier. Bloedserieus allemaal, er kwam geen lachje over hun gezicht, waarlangs die draden van hun stethoscoop uit hun oren hingen...’

‘Hun iPod, papa... dat is muziek...’

‘Verschrikkelijk. Ze kunnen beter naar hun hart

luisteren, aan bedelaars geen gebrek...'

'Daar hebben ze geen tijd voor. En als ze dat deden, als ze echt naar zichzelf zouden luisteren, zoals jij zegt, dan werden ze gek. Denk jij dat ze niet weten dat ze meedraaien in een absurd en zinloos systeem? dat dit de wereld op zijn kop is? Denk jij dat ze geen zin hebben om het ruime sop te kiezen?'

Daar moet hij hartelijk om lachen.

'Het ruime sop? Met hun Navigo-pas voor het openbaar vervoer zeker?'

'Ja, waarom niet, met hun Navigo-pas.'

'Navigo-pas. Die term zegt werkelijk alles over onze tijd. Navigeren is wel het woord...'

'Niet iedereen heeft de mazzel gehad om in de koopvaardijscheepvaart te werken, kapitein.'

'Jammer voor ze.'

'En trouwens, geef toe, de tijd van de kaartjesknipers was niet veel beter.'

'Toen praatten we tenminste nog met elkaar, het ging er menselijker aan toe. Maar nu... bliep bliep bliep. Alles gaat in een flits, wat een treurigheid.'

'Niet veel treuriger dan die gaatjesknipper.'

'Dat zeg jij...'

De Ouwe bindt in. Ik neem mijn kans waar.

'Weet je, papa, ze maken er het beste van. Iedereen maakt er het beste van.'

'Redde wie zich redden kan, bedoel je. Wat beelden die Marco Polo's van lijn 13 zich in? Wat denken die hamsters wel niet? Dat ze de maatschappij gaan red-

den? Ze rennen maar door, maar als de nood aan de man komt, zijn ze nergens meer. De luxe van de armen is dat ze kunnen hopen, zal je zeggen. Terwijl de rijken alles al hebben. Treurig!’

‘Dat mag dan zo zijn, maar ondertussen probeert iedereen zijn huid te redden. Dak boven het hoofd, bankrekening, spaartegoed, baan, relatie, en weet ik wat nog meer. Jij had het over menselijk, nou, dát is menselijk. Wat moeten ze anders? Met houweelslagen de kantoortorens van La Défense aanvallen?’

‘O, ja. Dat zou wat zijn!’ jubelt de Ouwe.

‘Je droomt. Er is geen uitweg. Alleen een weg vooruit.’

‘Zie je wel? Je bent het met me eens.’

‘Natuurlijk ben ik het met je eens. Maar anders dan jij heb ik een beetje mededogen.’

‘Hoe dan ook, ik heb wel gelachen. Je had ze moeten zien...’

‘Gezien heb ik ze niet, maar ik kon me hun smoelen levendig inbeelden, en geloof me, dat was genoeg. Ik dacht dat ik stikte.’

‘En ik dacht dat ik erin bleef van het lachen.’

Ik zucht, hij ademt weer rustiger.

‘Je bent niet in voor een lolletje vandaag,’ klaagt hij. ‘Ben je thuis?’

‘Ja.’

‘Heb je al gegeten?’

‘Nog niet. Ik warm zo iets op in de magnetron...’

‘In de wát?!’

‘In de pan.’

‘Dat klinkt al beter. Hou op met dat ellendige diepvriesvoer. Wie weet wat dat in ons lijf aanricht. Ijsblokken die binnen twintig seconden worden opgewarmd onder een regen van straling, mij maak je niet wijs dat dat gezond is. Maak een ouderwets blikje open en roer erin met een houten lepel. Geloof me, alleen dat is echt.’

‘Ga ik over nadenken.’

‘En de rest van de avond?’

‘Ik wilde naar Charles Trenet gaan luisteren op de transistorradio.’

‘Neem me maar in de maling. Nou, slaap lekker, mijn zoon. Niet boos meer?’

‘Tuurlijk niet. Welterusten, papa. Droom maar ver weg. Op de grote vaart.’

‘Welterusten, jongen. En bedankt dat je bent meegegaan naar je tante. Daar had ze behoefte aan. Familie is belangrijk.’

‘Trouwens, ben je met de trein teruggegaan?’

‘Ben je mal, ik was met de Leeuwin. De kust van Saint-Cloud heeft ze in één ruk genomen.’

Wie zou vermoeden dat er achter die showgirlnaam een heuse machine schuilgaat? De Leeuwin: zo noemt mijn vader zijn Peugeot 203 uit het jaar 1955, ter ere van het chromen beest dat zijn dak opent als een boegbeeld met leeuwenkop. Voor het overige bezit de oude dame de zwarte jurk en het krasse silhouet van een kranige weduwe die de moed niet laat zakken.

Stevig op haar banden en zuinig in olie en benzine rijdt ze door de straten van Garches met een stalen glimlach en grote vriendelijke ogen. Voor de meesten is het een verzamelobject. Niet voor de Ouwe. Voor hem is het zijn auto. Liever gezegd, zijn *wagen*. Hij toiletteert haar en doft haar op, gaat er iedere dag mee op uit, snuift haar geur van velours en bakeliet op, biedt haar een luisterend oor en kan niet voorkomend genoeg zijn. Heel wat anders dan die 'eivormige gevallen' van plastic en composiet waarmee het plebs in de file staat. De Leeuwin is in zijn geest een overblijfsel van een tijdperk waarin chauffeurs nog elegantie bezaten, er platanen langs de weg stonden en Italiaanse cabrioletten aan prinses van den bloede toebehoorden in plaats van aan voetbalkoningen.

Hoe de Ouwe zijn avond zal besteden kan ik met gemak raden. Op zijn televisie met ronde hoeken die dateert uit het zwart-wittijdperk gaat hij een van de talloze dvd's uit de collectie 'René Château' kijken, waarvan hij stapels tegelijk bestelt. Deze concessie aan de moderne techniek is bij hem nogal zeldzaam en daarom het vermelden waard. Een elektricien die hem graag mag – velen mogen hem graag – was zo vriendelijk om een en ander voor hem aan te sluiten. En iedere door God gegeven dag verkneukelt mijn vader zich, genesteld in een leren leunstoel die even krakkemikkig is als hijzelf, bij een film van René Chair, Carné of Clouzot. Zijn oude Philips dient dat enige gebruik. Verder weigert de Ouwe naar de zen-

ders te kijken, houdt hij zich afzijdig van het wereldnieuws, sluit hij zich af voor enige vorm van reclame, het weerbericht, de lotto en al die ‘flauwekul van tegenwoordig’. Zoals gewoonlijk laat hij dat alles als gaullist over aan het ‘klootjesvolk’. Daarna gaat hij naar bed, met een boek onder zijn arm dat hij op goed geluk uit de kast heeft getrokken. Bij het schijnsel van één enkel peertje dat blijft branden op de bovenverdieping van zijn excentrieke huis, laat hij de rommel in de ruime zitkamer de rommel en loopt met zware passen de trap op. Eén voor één kust hij op de foto’s die in de gang op een rijtje hangen mijn moeder op het voorhoofd. Hij sluit de luiken van zijn kamer. Daarna zijn boek. Daarna zijn ogen.

*

‘Je verandert hem tóch niet,’ zegt Leïla fatalistisch tegen me.

‘Dat weet ik wel. Maar toch. Soms maak ik me er zorgen om dat hij zich zo opsluit in zijn cocon.’

Heel wat anders dan conservenblikjes: we hebben afgesproken in een klein restaurantje dat lovende recensies krijgt in *À nous Paris* en de *Figaroscope* van deze week. Een potsierlijke naam – De Miam-Miam –, cementtegels op de vloer, paars gesponste muren, op de vlooiënmarkt op de kop getikte vintagetafeltjes, een allegaartje van afgebikte stoelen, een jong stel dat de scepter zwaait – hij in de keuken,

zij in de bediening – en gerechten op een krijtbord die beloven ‘ouderwets’ te zijn ondanks opzettelijk zonderlinge omschrijvingen: het soort ‘bistronomie’ dat in trek is bij de nieuwe yuppen.

Na een blik om zich heen begint Leïla over ons favoriete onderwerp van twist.

‘Als hij zo nou gelukkig is...’

‘Hij kan zich toch niet afsluiten voor alles om hem heen... voor ons, bijvoorbeeld.’

‘Voor ons? Heb je het dan met hem over ons gehad?’

‘Dat heb ik je toch al gezegd... een paar keer, ja.’

‘En? Gaan we binnenkort bij hem langs?’

‘Nog niet...’

‘Hoe verzin ik het ook.’

‘Hou op, Leïla. Je weet best dat het niet meevalt.’

‘Niet meevalt voor jou, ja, dat wil ik geloven.’

We zijn nu bijna twee jaar bij elkaar, Leïla en ik, en ik heb haar nooit aan de Ouwe durven voorstellen. En als onvervalste warmbloedige Frans-Marokkaanse maakt ze daar nogal een punt van. Op dit moment zie ik haar zwarte, vurige ogen over de kaart glijden om afleiding te zoeken, terwijl haar lange, atletische benen (iets te dun naar mijn smaak) hun plek zoeken onder tafel en af en toe de mijne raken. Bij elke beweging rinkelen haar sieraden schel, weerkaatsen de knoopjes op haar vestje minuscule flikkeringen, en haar keel klopt sterk. Kortom, alles in haar houding en haar gedrag draagt ertoe bij haar grote ergernis te

uiten. Leïla is een vrouw uit één stuk, en ik hou ook niet slechts half van haar. Omdat ze mooi is waarschijnlijk, en op haar manier vat op me heeft, me door elkaar schudt zoals je een tamboerijn beweegt, om het leven ritme te geven en te kunnen deinen op toekomstdromen.

Er komt een ober aan. Hij heeft geschoren slapen, een kuif van plakkerig zwart glimdrophaar, een gevormd kontje waar hij nogal trots op lijkt en hij draagt een strakke broek die op schoenen valt in de vorm van speedboten.

‘Weet u het al?’

‘Bijna... Wat houdt de *balsem van chèvre op Italiaanse wijze* in?’

‘Een mengsel van geitenkaas en tomaat in een glaasje, meneer, met een gorgonzolamousse op biscuit overgoten met truffeljus uit Piëmont.’

‘Ah, kijk eens aan.’

Ik zie het potlood lichtjes ongeduldig worden boven de blocnote. Net als de verkopers bij Ralph Lauren acht deze grapjas zijn baantje zijn afkomst vast niet waardig. Zijn ongedurige trots staat symbool voor zijn klassenbesef.

‘En het *hemelse stoofpotje van het huis*?’

‘Rundvlees.’

Ik durf hem niet te zeggen dat ik een groot probleem heb met het woord ‘stoofpotje’. Net als met ‘pannetje’, ‘bedje’, ‘timbaaltje’ of ‘tongstrelend’: ik kan er niet tegen. In plaats van hem mijn allergie toe

te vertrouwen, vraag ik nog even door.

‘Rundvlees, maar hoe dan?’

‘Rundvlees in een saus. Zoiets als boeuf bourguignon. Dat kent u?’

‘Ja ja, heel goed, buitengewoon goed zelfs (ik ben niet achterlijk). En wat is daar hemels aan?’

‘De kok heeft er een accent van paprika aan toegevoegd.’

‘Potverdorie, dat noem ik gedurfd.’

‘Dat neem ik,’ besluit Leïla gemakshalve.

‘Hetzelfde voor mij,’ zeg ik uit luiheid.

‘En vooraf tweemaal de balsem?’

Ik wacht op de goedkeuring van mijn tafelgenote.

‘Inderdaad.’

‘En om te drinken? Als huiswijn hebben we een heerlijke biologische anjou.’

‘Waarom niet... en anders, wat hebt u voor bordeaux?’

Paniek.

‘Ik neem de kaart voor u mee.’

‘Laat dan maar zitten. Anjou is prima.’

Heupwiegend verdwijnt hij, opgelucht. Leïla, die mijn ergernis niet ontgaan is, zegt spottend:

‘Anjou... vuur!’

‘Lag het er zo dik bovenop?’

‘Een beetje wel.’

Ze legt haar lange hand op de mijne. Haar rode nagels zijn iets te rood, maar ik kijk wel uit om dit wonderbaarlijke staakt-het-vuren te bederven. De ober

komt van de andere kant terug. Plotseling plechtig zwaait hij met de fles, één vinger in het gat aan de onderkant gestoken en de ander om de hals heen, alles in een geheel van gebaren dat hem vertrouwd lijkt. Het etiket zegt me niets, en als antwoord lijkt het me wijs mijn mond te houden, braaf mijn glas aan te reiken, het brouwsel te proeven en mijn goedkeuring te verlenen.

Onze goddelijke kelner maakt aanstalten meer glazen te vullen en meer taken te vervullen. Tegen alle verwachting in houdt Leïla hem bruusk tegen.

‘Sorry... Eerst nemen we twee glazen champagne.’

‘Uitstekend.’

Ik kijk Leïla vragend aan.

‘Hebben we iets te vieren?’

‘Ja, natuurlijk! Mijn aanstaande kennismaking met de Ouwe!’

‘Hoho, niet te hard van stapel lopen...’

Meneer Dropkuif komt net zo onverstoorbaar terug met twee flûtes op een dienblad.

‘Alstublieft.’

‘Dank u.’

Leïla kijkt me met een vreemde blik aan en ik krijg een onprettig gevoel. We klinken de glazen, terwijl we elkaar in de ogen kijken.

‘Heb je echt geen vermoeden?’

‘Nee...’

‘Ik ben zwanger, Jean.’

‘Wat?’